

THE INTERNATIONAL
Schiller Institute

Kinas Silkevejsånd inspirerer Frankrigs Macron: Hvornår vil den nå Berlin og Bruxelles?

*Helga Zepp-LaRouche i
Nyt Paradigme Webcast, 11. jan., 2018*

<https://www.youtube.com/watch?v=nk4bNhXdToQ>

Introduktion ved Harley Schlanger: Med indledningen af sit tredages besøg til Kina erklærede Frankrigs præsident Emmanuel Macron, at Kina, med sin genopfindelse af den gamle Silkevej, som han kaldte for en »skat for civilisationen«, har »gjort en drøm til virkelighed«. Med Kina, der har løftet 700 million mennesker ud af fattigdom, sagde han, kan kineserne nu komme til Europa for at være med til at præstere det samme dér. Husk, understregede Macron, at Bælte & Vej Initiativet (BVI) virker begge veje. »De gamle Silkevejsruter var aldrig blot kinesiske. Disse ruter kan pr. definition kun være fælles. Hvis de er veje, kan de ikke være 'ensrettede'«.

Disse ord giver genklang af en opfordring, som Helga Zepp-LaRouche kom med for en uge siden i sit ugentlige webcast, da hun opfordrede de europæiske regeringer til at blive aktive deltagere i BVI-projekter sammen med Kina for at adressere de voksende niveauer af fattigdom i Europa. Fr. Zepp-LaRouche understregede, at, som følge af den kinesiske præsident Xi Jinpings økonomiske politikker, lever der nu langt færre mennesker under fattigdomsgrænsen i Kina end i Europa. I dag bemærkede hun, at Macrons budskab fra Kina vil sende chokbølger gennem verden, da det repræsenterer en politisk vending. Dette er især en advarsel til Berlin og Bruxelles, da disse hovedstæder fortsat stædigt og tåbeligt står imod potentialet for samarbejde med Kinas »win-win«-politik, der er i færd med at vælte den geopolitiske imperiedoktrin.

Med den intensiverende kamp i USA for at besejre de neokonservative, med disses hysteriske og farlige nostalgi for en unipolær verden, der er ved at forsvinde, og som defineres af geopolitisk konfrontation, demonstrerer Macrons promovning af »Silkevejsånden«, at der er en ny dynamik, der former politikken i verden. Schiller Instituttet og fr. Zepp-LaRouche personligt har været de førende fortalere for dette nye paradigme.

*Helga Zepp-LaRouche,
Schiller Instituttets præsident og stifter.*

Harley Schlanger: Velkommen til denne uges internationale, strategiske webcast fra Schiller Instituttet med Helga Zepp-LaRouche, Schiller Instituttets præsident og stifter.

Vi befinder os endnu engang i en situation, hvor der har været nogle fænomene gennembrud, ikke noget, der falder fuldstændig uden for det, man kunne forvente; men det meste af verden hører stadig intet om disse ting, og det vigtigste var den franske præsident Emmanuel Macrons besøg til Kina. Dette har enorme implikationer. Helga, vil du føre os à jour med dette?

Helga Zepp-LaRouche: Dette er et virkeligt gennembrud, og jeg ved, at der er delte meninger om Macron, men jeg må sige, at, hvis nogen går i den rigtige retning, bør man være positivt indstillet. Macron gjorde det, at han rejste på et tredages besøg til Kina. Han var den første europæiske leder efter Kinas Kommunistiske Partis 19. partikongres; og han tog først til Xi'an, som er stedet, hvorfra oldtidens Silkevej udgik fra den kinesiske side, og dér holdt han en bemærkelsesværdig tale. Jeg vil opfordre alle interesserede, politiske mennesker, folk, der virkelig forsøger at komme frem til sandheden, til ikke at tro på det, I læser i medierne; lyt til hans tale. Den varer 1 time og 15 min.; og det faktum, at han indrømmer nogle af Vestens mest forfærdelige, politiske fejltagelser, er en grund til, at jeg er tilbøjelig til at mene, at han virkelig er ved at skabe en forandring i fransk politik.

For eksempel: Han ikke alene støttede fuldt og helt Kinas Nye Silkevej; han kaldte den en »skat for civilisationen«; han sagde, vi aldrig må gentage fortidens fejltagelser, såsom Irak og Libyen, og dernæst sagde han, at han ønsker at invitere Kina til at samarbejde med Frankrig om projekter i Afrika, så Frankrig ikke ville gøre fortidens fejltagelser om igen, med imperie-ensidighed i Afrika. Han sagde også, at man må sikre sig, at man ikke skaber ny politik og økonomisk afhængighed under påskud af udviklingshjælp, og at han derfor inviterer Kina,

Redaktion: Tom Gillesberg (ansvh.); Anne Stjernstrøm * KONTAKT OS:

Skt. Knuds Vej 11, kld. t.v., 1903 Frederiksberg C, tlf.: 35 43 00 33 * Eget tryk * Støt Schiller Instituttets arbejde:

Medlemskab: 1 år: 500 kr., 3 mdr. Intro: 100 kr. * Giro: 564-8408, Homebanking: 1551-5648408

for, hvis Kina og Frankrig arbejder sammen om udvikling af Afrika, kan disse fejltagelser undgås.

Der er mange andre elementer i hans tale, mener jeg: han hyldede den kinesiske politik for at være et stort epos; ét af historiens store episke fortællinger. Han sagde, at vi i Vesten er blevet trætte, og at episke fortællinger, helte-digte, ikke længere er tilladt; men det er præcis, hvad der er brug for.

Jeg mener, dette er en meget, meget positiv udvikling, og i flyet på vej hjem til Europa, blev han af reportere spurgt, men hvad med spændingen mellem EU og Kina? Han sagde, at skylden for dette ikke lå hos Kina, men helt og holdent hos EU.

Denne type udtalelser overbeviser mig virkelig om, at han mener, hvad han siger, og jeg finder det yderst interessant, at EU i dag – altså blot tre dage efter hans tale i Xi'an – eller måske var det allerede i går – offentliggjorde en udtalelse, der lød, at de ønsker at fremlægge deres egen plan for konnektivitet, der angiveligt skulle være opkoblet til Kinas Bælte & Vej Initiativ. Dette blev hilst velkommen af det Kinesiske Udenrigsministerium, der roste det og sagde, at dette betyder, der vil blive et »win-win«-samarbejde, til begges fordel.

Så der foregår en masse, og jeg mener, dette er meget positivt, for dette kan kun virke som inspiration for præsident Trump, for selv om EU, der *virkelig* har været imod dette initiativ og i årevis har forsøgt helt at blokere for det; selv om de flytter sig nu, må man selvfølgelig se på, hvad de gør for at finansiere dette, for den berømte, eller berygtede, »Juncker-plan«, der angiveligt skulle have €350 mia., har aldrig materialiseret sig, fordi det helt var baseret på denne idé om privat investering, der aldrig kom. For denne form for infrastruktur kan selvfølgelig ikke finansieres af privatkapital, men er noget, der vil behøve et (statsligt) kreditsystem. Og dét ville betyde, at EU måtte forandre sig. De måtte opgive deres gældsbræmme, eller gældsloft, som nu er inkorporeret i alle medlemslandenes forfatning, og i Tyskland ville de også, hvis de ville tilslutte sig, være nødt til at opgive politikken med det såkaldte »sorte nul« (på budgettets bundlinje). Tyskland har netop haft et budgetoverskud på \$38 mia. mener jeg, en hel del. Så de kunne allerede begynde at investere nogle af disse penge i disse projekter, for infrastrukturen i Tyskland er også i en elendig forfatning, for slet ikke at tale om andre europæiske lande.

Dette er et gennembrud, og alle de forskellige modstandere af den Nye Silkevej vil, tror jeg, indse, at Silkevejen er der, den kommer, den spreder sig, og det er et nyt paradigme. Jeg mener, det vil sejre, i sammenligning med den forældede, neoliberale model.

Schlanger: Jeg mener, dette er absolut ekstraordinært. Lad mig stille et vigtigt spørgsmål, og det er, at, da du kom hjem fra Bælte & Vej Forum [i maj 2017], pointerede du meget kraftigt, at europæerne *må* respondere, i særdeleshed tyskerne. Men du sagde, hvad foregår der med Berlin og Bruxelles? Og nu ser vi så dette mulige træk fra den Europæiske Union.

På den anden side, Helga, så får dette ikke meget dækning i den vestlige presse, og vi ser nu en ny runde

angreb på Kina. Du nævnte, at der har været noget i den tyske presse. Hvad siger de?

Zepp-LaRouche: Ja, det er faktisk ret utroligt. For dagen før Macron holdt sin virkelig meget fremragende tale i Xi'an, var der en lang artikel, over fire sider, mener jeg, i søndagsudgaven af *Frankfurter Allgemeine Zeitung*, som er den førende, noeliberale avis i Tyskland. Dette er et bidende angreb og siger, at Kina nu har en dystre plan, de er digitale kommunister, der forsøger at overvåge alting, og de bliver ved – det er fuldstændig blottet for nogen som helst forståelse af det faktum, at Xi Jinping virkelig har introduceret et helt nyt paradigme i international politik, baseret på respekt for det anderledes samfundssystem, respekt for suveræniteten, respekt for FN's charter, og selv de kan ikke undgå at nævne, at Kina har haft en succeshistorie uden fortilfælde med at løfte 800 mio. mennesker ud af fattigdom på meget kort tid. Men det bruger de så til at sige, at Kina ønsker at overtage verden, og det er simpelt hen fuldstændig sindssygt.

Og de citerer Niall Ferguson¹, de citerer direktøren for den angivelige tænketank MERICS, Sebastian Heilmann hedder han, for grundlæggende set at advare i de stærkeste vendinger imod Kinas dystre planer.

Kina lægger selvfølgelig sundt pres på andre lande – man kan ikke, som i Tyskland, bevare den absolut overdrevne, grønne miljøpolitik, når Kina bevæger sig ind i alle højteknologiske områder; og en af de mest positive udviklinger i Macrons besøg til Kina er, at der nu er en stor aftale om at samarbejde inden for kernekraft: Sammen bygger de en oparbejdningsfacilitet i Kina og et par andre projekter; og med Tyskland, der på tåbelig vis valgte at gå bort fra kernekraft, hvilket virkelig ikke er den rigtige vej at gå. Vi ser energipriserne ryge i vejret i Tyskland, og som jager alle de energiintensive firmaer væk, så dette (Kina) lægger et sundt pres på nogle lande.

Der er ligeledes et enormt samarbejde mellem Frankrig og Kina om rumfart, så jeg mener, det er en meget velkommen provokation, og nogle mennesker flipper ud, inklusive, f.eks., det tysk-schweizisk-østrigske program Dreisat, der sagde, at Kina er ved at overtage Schweiz. Jeg har endnu ikke set dette program, men jeg har hørt om det. Jeg mener, der er udbrudt et totalt hysteri over, at kineserne faktisk foreslår en model, der er mere attraktiv, især for udviklingslandene, end EU's nedskæringspolitik eller Wall Streets politik, eller City of Londons politik. Men vi vil få mere om dette at se.

Men jeg er fuldstændig overbevist om, at nu, hvor man har de øst- og centraleuropæiske lande, middelhavslandene og nu også Frankrig, Schweiz og Østrig, der alle sammen samarbejder, er det kun et spørgsmål om tid, før det bliver klart, og denne nylige udtalelse fra EU – men man må alligevel se på det, der er skrevet med småt – alle disse ting er refleksioner af den kendsgerning, at dette *er* det eneste, positive, strategiske initiativ på den globale dagsorden, og jeg mener, det vil vinde.

¹ Skotsk historiker, der i 1997 udgav bogen 'Virtual History' (-red.)

Schlanger: Dette er, hvad du længe har talt om, at det nye paradigme ikke kan stoppes. Jeg vil spørge dig om at overveje, hvad der foregår i Berlin, hvor man nu har de fortsatte koalitionsforhandlinger. Er der nogen refleksion af dette i Tyskland, i den politiske situation med regeringen, dannelsen af en ny regering?

Zepp-LaRouche: Hvis det er reflekteret, så gør de deres bedste for at skjule det, for det er ikke kommet ud i offentligheden. Merkel eftersnakkede, da G20-topmødet fandt sted i Hamborg [juli 2017], om, at hun ønsker at samarbejde med Kina om visse projekter i Afrika, men siden har man intet hørt. [Udenrigsminister og vicekansler] Gabriel anklagede offentligt Kina for at splitte den Europæiske Union, og Macron afviste for øvrigt dette! Han sagde, at EU selv klarer splittelsen, og det er ikke Kinas skyld.

Man må vente og se. I betragtning af den meget tætte sammenvævning af de tysk-franske økonomier og den tysk-franske relations særlige historie, må man vente og se, hvordan det udspiller sig. Jeg mener, at, hvis Macron tager en sådan lederskabsrolle på et tidspunkt, hvor Tyskland ikke har andet end en midlertidig regering, og Theresa May er meget svækket pga. Brexit, så har Macron taget en lederskabsrolle for Europa. Mit håb er, at tysk industris egeninteresse, Mittelstand, hvor der er en voksende interesse; at dette sluttelig vil ændre politikken. På det store Sorbonne-universitet i Paris meddelte de, at de ønsker 11 store konferencer om den Nye Silkevej; på den første vil den tidligere franske premierminister Dominique de Villepin tale.

Så jeg mener, spørgsmålet vil være på dagsordenen, og det vil vokse. Forhåbentlig vil tyskerne, der er, som det reflekteres i denne meget idiotiske artikel *FAZ*, jeg mener, de må lære, at, hvis de ikke ønsker at blive sat helt ud på et sidespor, må de hellere samarbejde.

Schlanger: Det bringer os frem til situationen i USA, hvor præsidenten fortsætter med at tale om betydningen af den kinesiske relation, og alligevel synes der at ligge meget pres på ham fra Wall Street, fra de såkaldte »budgetunderskuds-høge« i Kongressen, for ikke at have nogen plan for infrastruktur i USA.

Vi hørte dog forleden dag, at en af Trumps assistenter sagde, at Trump siger, »brug nu bare pengene«. Hvad er din fornemmelse for, hvor tingene står mht. USA's involvering med den potentielt lovende Trump-Xi Jinping-relation?

Zepp-LaRouche: Det er meget vanskeligt at sige, for en del af det Republikanske Parti går tydeligvis ikke ind for et kreditsystem og politikker i Hamiltons tradition, som er denne eneste måde, hvorpå man kan finansiere et sådant massivt infrastrukturprogram, for – I ved, Trump sagde \$1 bio., det Amerikanske Civilingeniørsselskab talte om \$4,5 bio.; kineserne har endda sagt, at USA har behov for \$8 bio.; og jeg ville sige, at det er et beskedent tal, i betragtning af, at Kina til sammenligning nu har 22.000 km højhastigheds-jernbaner; de ønsker alle større byer forbundet af højhastigheds-jernbaner frem til år 2020, mens USA har stort set 0, eller 250 km højhastigheds-jernbaner, der kører 150 km med 259 km/t.

Så der er ikke et sådant system i USA, og broerne falder fra hinanden, undergrundsbanerne er i elendig forfatning, og man har al denne ødelæggelse efter orkanerne. Så jeg mener, at den eneste måde, hvorpå Trump kan opfylde et af sine valgløfter, er at gå over til det Amerikanske Økonomiske System, og det vil sige en nationalbank, det vil sige Glass-Steagall. Derfor var det ekstremt godt, Harley, at din artikel blev udgivet på Roger Stones webside, og jeg hørte, at seks andre websider også dækkede den; artiklens titel er, »What the United States Now Needs Is LaRouche Economics«² (Hvad USA nu har brug for er LaRouches Økonomiske Metode), og det er præcis, hvad det drejer sig om.

Vore kolleger i USA distribuerer en ny brochure, hvorfor USA bør gå med i den Nye Silkevej og gennemføre Lyndon LaRouches Fire Love. [»LaRouche's Four Laws: The Physical Economic Principles for the Recovery of the United States -- America's Future on the New Silk Road«

<https://larouchepac.com/20170225/four-laws-pamphlet>.

Jeg vil bede alle, der ser dette show, om at kontakte os og hjælpe os med at distribuere denne brochure og forme, hvad præsident Trump kan gøre, for dette er også i vid udstrækning et spørgsmål, om han har støtte fra sine egne vælgere imod andre interesser, der ønsker at forhindre dette. Hvis Demokraterne var patriotiske, ville de simpelt hen sige, »Lad os samarbejde om politikker i Hamiltons tradition med opbygning af infrastruktur, til gavn for landet«.

Men dette her kræver virkelig en betydelig mobilisering, for der er kræfter, der ønsker at forhindre det, I ved, folk, der mener, man må have profitter på 25 %, som man ikke får [direkte] fra infrastruktur; og de ønsker at blokere for denne form for investering, så det er en kamp. Og I bør deltage i denne kamp, på den rette måde.

Schlanger: Jeg mener, vore seere bør vide, at, mht. de to, store spørgsmål, USA, og verden, i øjeblikket står overfor, har du og din mand været i front med at fremlægge løsningerne: Vi har nævnt det arbejde, du har gjort med den Nye Silkevej og med at offentliggøre den Nye Silkevejsånd.

Vi har også påtaget os ansvaret for at kæmpe imod kuppet i USA mod Donald Trump. Der har været et par udviklinger i de seneste dage, og vi ser anti-Trumpernes desperation med denne bog, *Fire and Fury*, som kræver det 25. forfatningstillæg og prøver at sige, at præsident Trump er barnlig eller sindssyg eller farlig. Vi ser også, at [Robert] Mueller truer med at forhøre Trump.

På den anden side bliver vores Mueller-dossier nu vidt cirkuleret, og i denne uge har der været en meget stærk udtalelse fra Wahington, D.C. 's tidligere statsanklager, Joseph DiGenova. Det er en temmelig signifikant udvikling, ikke sandt?

Zepp-LaRouche: Dette var på den største radiostation i morgenmyldretiden i Washington, hvor hr. DiGenova sagde, at de personer, der forsøger at afsætte Trump med dette kup, begår forræderi, og han er sikker på, at en

² Artikel i EIR fra 12. jan. 2018

kriminalretssag mod alle de involverede vil følge. Han gennemgår dernæst alle deres forbrydelser og nævner alle navnene, og dette er ikke en fantasiforestilling, for vi har nu i Kongressen, i Husets Efterretningskomite, i Senatets Justitskomite, en efterforskning. Jeg har netop hørt, at alle de dokumenter, som [formand for Husets Efterretningskomite] kongresmedlem Nunes havde krævet udleveret, nu er blevet udleveret. Dette drejer sig om e-mails mellem Peter Strzok og Lisa Page; det drejer sig om Fusion GPS' bankkontoudtog og lignende dokumenter.

Så vi kan forvente, at der bliver kastet lys over alt dette, og hvis tingene virkelig forfølges, kunne dette virkelig føre til en kriminalretssag med ganske interessante resultater.

Jeg mener, at en genklang af denne nye modoffensiv også er, at præsident Trumps advokat nu har lagt sag an mod selve offentliggørelsen, der blev udgivet, med dette forfærdelige Christopher Steele-dossier. Det handler i første omgang om BuzzFeed og også Fusion GPS. Disse sagsanlæg er nu anlagt, og det vil også være spørgsmålet om opdagelse – det bliver meget interessant, for det er ikke afgjort. Denne bog, *Fire and Fury*, er i den grad et stykke skidt-for-penge, fuld af løgn – folk, der køber denne bog, bør vide, at de betaler penge-for-skidt.

Så jeg mener, situation står åben, men det er endnu ikke afgjort: Det er en enorm kamp, og briternes rolle, ikke blot i skikkelse af Christopher Steele, men også med hele britisk efterretnings involvering i kuppet mod præsident Trump, skal frem på bordet; for det drejer sig ikke kun om bevis på forræderi i USA, men det er også det, vi kalder Det britiske Imperium, som er det system, der er lokaliseret med sit hovedkvarter i London, og som er ved at gå bankerot, for vi ser på et nyt, potentielt krak, værre end i 2008.

Alt dette er meget, meget dramatisk. Men det er slet ikke håbløst.

Schlanger: Det er også interessant at se den anden sides defensive holdning, hvor Simpson, en af stifterne af Fusion GPS, havde en kronik i *New York Times*, og BuzzFeeds redaktør forsvarede også sin position med at producere denne rapport og cirkulere den.

Så der kan siges meget, men på den anden side, meget interessant: Med al tale om, at præsident Trump er farlig, hans infantile side osv., så er der Sydkoreas præsident, der kommer med en meget stærk erklæring, hvor han takker præsident Trump for åbningen mellem Nord og Syd. Hvor gå dette hen, Helga?

Zepp-LaRouche: Det er virkelig meget interessant. For den 9., for to dage siden, var der et møde mellem chefen for Nordkoreas genforeningskomite og Sydkoreas genforeningsminister, og de besluttede, at Nordkorea ville deltage i De olympiske Lege i næste måned i Sydkorea; at de to delegationer vil marchere ind sammen som én delegation; og at Røde Kors nu hjælper familier, der blev adskilt, med at blive genforenet og komme sammen.

Kim Jong-un sagde, at han var villig til at indgå i direkte forhandlinger med Sydkoreas præsident. Og, som du nævnte, sagde præsident Moon Jae-in, at Trump for-

tjener stor kredit, for det var Trumps politik, der gjorde alt dette muligt.

Dette blev, så vidt jeg ved, ikke rapporteret *nogetsteds* i de vestlige medier! Men folk bør være glade for, at der nu, med denne meget farlige konflikt omkring Koreahalvøen, er tegn på, at det kan overvindes. Som vi ved, så var der mange diskussioner via bagkanaler mellem USA og Nordkorea, Rusland og Kina og Nordkorea, og Trump, Putin og Xi har talt i telefon om disse spørgsmål. Så jeg mener, det virkelig er Trumps fortjeneste, og den kendsgerning, at de samme medier, der hvert 5. sekund lyver om ham, ikke rapporterer, at præsident Moon takker ham, blot viser, hvor forudindtaget, de er, og at deres interesse ikke ligger i folkets velfærd – hverken dem i Nord- eller Sydkorea, og heller ikke i resten af verden.

Men dette er en meget, meget positiv udvikling i en meget farlig verden. Og vi bør være forhåbningsfulde mht., at konflikter *kan* løses, gennem dialog, gennem politiske midler og gennem økonomisk udvikling; og Korea-situationen er et meget godt eksempel på dette.

Schlanger: Endnu en pointe for at understrege dette: Vi har medierne, der forsøger at komme af med udenrigsminister Tillerson og siger, at Trump står for at fyre Tillerson; hvor Tillerson åbent har sagt, at USA's politik *ikke* er regimeskifte i Nordkorea, og jeg mener, dette har spillet en rolle. Man hører også hele tiden; for kun to dage siden havde *Wall Street Journal* en artikel, der sagde, at USA er ved at lægge en slagplan for krig i Nordkorea; skal det være en lille krig, begrænset atomkrig osv.? Forsvarsminister Mattis udtalte offentligt, at vi ikke forbereder krig, vi foretrækker diplomati.

Så igen, vi har de løgnagtige medier på den ene side, og så har man de handlinger, der finder sted i verden.

For at komme tilbage til vore udgangspunkt, så har der været en række udviklinger omkring den Nye Silkevej – Panama, Afrika, Zimbabwe – og igen; dette bliver ikke rapporteret. Jeg tror, det vil være meget nyttigt, hvis du kunne give folk en fornemmelse af, hvordan dette skrider frem, inkl. i USA.

Zepp-LaRouche: Vi udgav jo i 2014 denne bog, Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen, og det er, hvad der er ved at ske. For, med den Nye Silkevejsånd, der slår an i mange lande, ser vi nu en dagsorden, der er fuld af konferencer om projekter, og reelle projekter, der har ligget på skrivebordet i årtier, f.eks., bliver nu til virkelighed. I begyndelsen af februar vil der f.eks. finde en stor konference sted i Phuket, Thailand, sponsoreret i fællesskab af de britiske, franske, tyske og australske handelskamre; og der er japansk og kinesisk involvering på højt niveau om Krakanalen.

Krakanalen ville få en *enorm* betydning for alle ASEAN-lande, for det ville skabe en ny sejlroute gennem Thailand, gennem denne kanal – vi havde en konference om dette i 1984, hvor min mand talte. Dette er selvfølgelig et af de store projekter, der ville involvere noget i retning af \$55 mia., og det ville have en enorm økonomisk stimulus for hele ASEAN, faktisk.

Dernæst har vi den meget, meget vigtige udvikling i Latinamerika, hvor Panama, der plejede at have diploma-

tiske forbindelser med Taiwan, nu har skiftet over og anerkendt Et-Kina-politikken; der var et enorm statsbesøg med Panamas præsident, og Kina bygger nu en betydningfuld højhastigheds-jernbane fra Panama City til en lille by ved navn David, på grænsen til Costa Rica; og dette har signaleffekt for alle de andre caribiske og latin-amerikanske lande, der stadig har relationer med Taiwan, for vi har nu også Chile, der har et stort samarbejde med den Nye Silkevej. Også her bygger Kina en højhastighedsjernbane. Og selv i Brasilien er stemningen for at satse på den bi-oceaniske jernbane fra Brasilien til Peru og andre latinamerikanske lande voksende.

Jeg bliver ved med at gentage det, for jeg mener, det er et af hovedelementerne i den strategiske ændring af alliancer i verden – den kendsgerning, at den japanske premierminister Abe har meddelt, at han ønsker at sætte relationerne mellem Kina og Japan på et nyt niveau; han ønsker at samarbejde med AIIB, Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank; og han har forespurgt Kina, om de kunne samarbejde om projekter i Afrika.

Jeg mener, dette *virkelig* er signifikant, for, hvis sådanne konflikter som den mellem Kina og Japan kan overvindes gennem fælles, økonomisk udvikling i den Nye Silkevej, mener jeg, det er et tegn for fremtiden, og et tegn på, at det »skæbnefællesskab«, som Xi Jinping hele tiden taler om, bliver til virkelighed.

Jernbanen mellem Djibouti og Addis Abeba er nu officielt åbnet, og der er simpelt hen en enorm holdningsændring! Hvis man i dag taler med afrikanere, diplomater eller andre, så har de simpelt hen en helt ny selvtilid og kræver økonomisk udvikling, at blive behandlet som ligeværdige partnere, og de vil ikke bare have prædikener om menneskerettigheder og demokrati og nul udvikling, hvilket hidtil har været Vestens holdning.

Så jeg mener, at, med Macron, der nu laver konkrete planer, for det halve af Afrika er trods alt frankofon, og Frankrig har en enorm ekspertise, til dels af dårlige grunde, nemlig den franske kolonialisme, som for en del var meget dårlig; og det faktum, at Macron sagde, at Frankrig ikke ønsker at gentage disse fejltagelser og derfor ønsker, at kineserne hjælper med samarbejdet i Afrika, jeg mener, dette er utroligt! Jeg ønsker virkelig, at alle afroamerikanere i USA kommer på højde med dette og bliver engageret, for USA kunne selvfølgelig også spille en meget positiv rolle, hvis de ville samarbejde i en sådan økonomisk udvikling.

Nogle mennesker siger, at dette aldrig vil ske, for det militær-industrielle kompleks i USA vil forhindre det. Men, som min mand påpegede allerede i 2005 omkring krisen i den amerikanske automobilindustri, så kan alt tilpasses! Man kan tilpasse ting, man bruger i militærproduktionen, og det kan blive en del af et enormt udviklingsprogram; dette er en tanke, der nok vil lyde usandsynlig i nogle menneskers ører, men jeg mener, det er vejen frem! Spørgsmålet er, hvordan kan vi bygge en verden, hvor vi som menneskehed kan overleve og skabe virkeligt menneskelige betingelser?

Der findes traditioner i USA, fra Lincoln, John Quincy Adams, Franklin D. Roosevelt og Kennedy, og der er

perioder, som USA atter kunne gå i forbindelse med og dernæst række hånden frem til andre nationer såsom Kina og Japan, men også europæere, hvis de forandrer sig. Vi bør ikke være pessimistiske og sige, at disse ting ikke kan ændres.

Jeg har fundet, at folk, når man umiddelbart siger disse ting, så kommer de og siger, »Åh, Macron er kontrolleret af bankfolk, så han vil aldrig gøre dette, eller han taler ikke sandt«. Uanset, hvad man siger, så har de en eller anden betegnelse, og de siger, »dette vil ikke fungere«. Mange gange er denne form for pessimisme blot en 'comfort zone', for når folk først har boret hælene i jorden med deres pessimisme, betyder det, at de ikke behøver gøre noget, for verden er alligevel håbløs, og derfor behøver man ikke ændre den.

Det er min holdning, at, når tingene udvikler sig i en positiv retning, har alle – næsten alle på denne planet – mulighed for at forbedre ting og ændre ting til det bedre, hvis muligheden skabes. Jeg vil derfor appellere til folk om at have et kulturelt optimistisk livssyn på disse spørgsmål, for at sidde på hænderne og intet foretage sig i et historisk øjeblik som det aktuelle, er næsten en forbrydelse.

Schlanger: Denne rapport, du netop har aflagt, Helga, fastslår den pointe, som du og din mand altid har fastslået, og det er, at ideer har den største kraft i skabelse af historien, og alt for ofte slukker de mennesker, der underkaster sig pessimisme, for deres hjerne, før de begynder at tale og siger sådan noget. Så folk burde tage det, du netop har sagt, til hjerte og gå ind på vore websider og se de videoer, vi producerer, og downloade dossiererne, købe rapporterne – rapporterne om udvikling i Vestasien og Afrika; og vi kan få dette til at ske!

Hermed afslutter vi udsendelsen. Mange tak, Helga, og på gensyn i næste uge.

Zepp-LaRouche: På gensyn.